

ת"פ 9930/04/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9930-04-17 מדינת ישראל נ' פלוני (אסיר)

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שיר בן דוד
נגד
הנאשמים:
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד דן באומן

החלטה במשפט זוטא

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עשרים אישומים המפרטים עבירות מרמה. הנאשם כפר במיוחס לו, ובמסגרת שמיעת הראיות התנהל משפט זוטא לגבי שתיים מתוך שלוש חקירותיו במשטרה. טיעוני ההגנה במסגרת משפט הזוטא, מתייחסים לחקירות הנאשם מיום 19.9.16 ו- 20.9.16 (להלן: "**ההודעות**"), בהן הודה במיוחס לו.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ הנאשם טען, כי יש לפסול את ההודעות בשל שתי סיבות שנוצלו על ידי חוקרי המשטרה לחלץ הודאה מפי

עמוד 1

הנאשם: הראשונה, אי מתן טיפול תרופתי למחלת הסוכרת ממנה הנאשם סובל. לטענתו, הנאשם הובא לחקירה משב"ס בשעת בוקר מוקדמת, בטרם זכה לקבל ארוחת בוקר, ונחקר ברצף כשמונה שעות בלא שקיבל זריקות אינסולין או נבדק לרמות הסוכר בדמו, כאשר אף למחרת נהגו בו באופן דומה במהלך חקירה שהתמשכה כארבע שעות. בשל כך, סבל הנאשם במהלך מתן ההודעות מחולשה, סחרחורת ותסמינים נוספים שהחלישו את גופו ואת רוחו. לשם ביסוס טיעון זה, היפנה ב"כ הנאשם לחלקים רלוונטיים בהודעות הנאשם, שם התלונן על כך. הסיבה השניה שהעלה ב"כ הנאשם, היא ניצול היות הנאשם במצב של חסך-סם (להלן: "קריז") לצד חרדתו מהשלכות חשיפה לעצורים הצורכים סמים. לטענתו, בטרם נחקר שהה הנאשם במאסר במהלכו השתמש במעט סמים שטמן בגופו, וכשאלה הסתיימו נכנס למצב של קריז הכולל כאבים, בחילות, מצב רוח רע ומחשבות אובדניות. בנוסף, הנאשם שולב בטיפול גמילה במסגרת שב"ס וחפץ לסיים את חקירתו מהר ככל הניתן על מנת שלא להיחשף לעצורים המשתמשים בסמים.

לטענת ב"כ הנאשם, כל אחת מסיבות אלה מספיקה כשלעצמה על מנת להורות על פסילת ההודעות, אשר אינן עומדות בהוראת סעיף 12 לפקודת הראיות, ולחילופין - בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

3. ב"כ המאשימה טענה, כי לא הוכח שהנאשם סובל מסכרת וכן מהו הטיפול הדרוש לו. בהיעדר ראיה לצורך בטיפול שנשלל מהנאשם, הפנתה לכך שהנאשם בעצמו הצהיר כי הוא מוותר על טיפול רפואי ומכאן שלחוקר המשטרה לא היתה סמכות להחליט עבורו כי הוא אכן זקוק לטיפול רפואי על אף התנגדותו. לגבי השפעת מצבו הבריאותי ומצב הקריז הנתען בעת מתן ההודעות, טענה ב"כ המאשימה כי יש להתרשם מהתנהלות הנאשם במהלך ההודעות. עיון בתיעוד מתן ההודעות מעיד על שפת גוף נינוחה, חיוניות, בקיאות בפרטים, שטף דיבור והארכה בדברים, המלמדים כי הנאשם לא היה במצב של קריז ולכל הפחות מצב זה לא השפיע על הנאשם בדרך שיש בה לפגום בקבילות הודעותיו במשטרה. על מנת לבסס את טענותיה, הפנתה ב"כ המאשימה למקומות רבים במהלך מתן ההודעות, המצביעים על האמור וכן על התנהלותם ההוגנת של החוקרים. בהקשר זה, הוסיפה ופירטה ב"כ המאשימה את עדויות חוקרי המשטרה בבית המשפט. ב"כ המאשימה טענה בנוסף, שניתן ללמוד מתוכן ההודעות כי הנאשם בחר לפרט מיוזמתו עבירות לגביהן כלל לא נחקר, וכן סירב לקבל אחריות על אירועים שלטענתו לא ביצע ואף סירב לענות על חלק מהשאלות. בנסיבות אלה, טענה כי יש לקבל את הצהרת הנאשם בהודעותיו כי הוא מביע חרטה עמוקה בפני קורבנות העבירות ובפני משפחתו, והודאתו נובעת מרצונו להעביר את חייו למסלול נורמטיבי.

דין והכרעה

4. סוגיית קבילות הודעת נאשם, נבחנת בשני מישורים:

האחד, הוא זה הקבוע בהוראת סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות"), לפיו הודאת נאשם תהיה קבילה אם השתכנע בית המשפט כי היתה "חופשית ומרצון". בחינת מתן הודאה "חופשית ומרצון", עוסקת בצורך בהגנה על זכויות הנחקר, אוטונומית רצונו וחופש בחירתו. במסגרת ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** פ"ד סא(1) 461 (2006)(להלן: "**ענין יששכרוב**"), העמיד בית המשפט את הפגיעה שלא כדין בזכויות נחקר כתכלית בפני עצמה, שיש בה כדי להביא לפסילת הודאה אף כשלא התעורר חשש לאמיתות תוכנה (שם, סעיפים 30-32 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) בייניש). יחד עם זאת, הפסיקה התייחסה לכך ש"לא כל פגיעה בזכויות הנחקר תוביל לפסילת הודאתו, וכי יש לבחון בכל מקרה האם נגרמה בפועל פגיעה חמורה

בחופש הבחירה ובאוטונומיית הרצון שלו. רק מקום בו הפגיעה בזכויות הנחקר גרמה לפגיעה "בצלם דמות האדם" שלו, תיפסל ההודאה ללא בחינת ההשפעה בפועל על חופש רצונו (ע"פ 4855/16 מוחמד שוויקי נ' מדינת ישראל, פס' 16 (11.11.2018) והפניות שם). עוד נקבע, כי **"יש לבחון האם ההודאה הייתה 'חופשית ומרצון' או שמא ניתנה עקב שימוש באמצעים פסולים אשר שללו בפועל מהנחקר את היכולת לבחור שלא להודות"** (ע"פ 6932/17 מדינת ישראל נ' יוסף פס' 25 (11.10.2018)).

המישור השני בו יש לבחון את קבילות הודאת נאשם, הוא פסילת הודאה על בסיס "דוקטרינת הפסילה הפסיקתית" אשר עוגנה, לראשונה, בפסק הדין בעניין יששכרוב. בית המשפט קבע כי ניתן לפסול הודאות העומדות בכלל הפסילה הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, זאת ככל שהושגו תוך שימוש באמצעים פסולים, וקבלתן במשפט תפגע בזכות להליך הוגן החורגת מגדרה של פסקת ההגבלה (שם, סעיף 63). עוד נקבעו בעניין יששכרוב קווים מנחים להפעלת שיקול הדעת בהתאם לדוקטרינה זו, תוך בחינת אופי אי החוקיות, מידת החומרה שהיתה כרוכה בהשגת הראיה, מידת ההשפעה של אמצעי החקירה על הראיה שהושגה, ובחינת הנזק מול התועלת החברתיים בפסילת הראיה (שם, סעיפים 63-73).

5. שני האדנים עליהם נשענים טיעוני המשפטיים של ב"כ הנאשם, עוסקים במצבו הרפואי והבריאותי של הנאשם: מחלת הסוכרת ממנה סבל בעת חקירותיו והיותו נתון בקריז בשל הפסקת צריכת סמים. עיון מעמיק בראיות שהוצגו במהלך משפט הזוטא, תוך דגש על תיעוד הוידאו של חקירות הנאשם, מוכיח כי לא הוכחה השפעת מצב בריאותי או רפואי כלשהו על מתן ההודאות, אף ברמה של ספק. אף בחינת הדברים מנקודת מוצא לפיה הנאשם אכן נמצא במצב בו נמנעו ממנו טיפולים רפואיים נדרשים למחלת הסוכרת ובנוסף היה מצוי בקריז בשל חסך סמים, אינה מציבה את נסיבות המקרה הנדון ברף המביא לפסילת הודאות בשל אחת העילות שנטענו על ידי ב"כ הנאשם.

צפיה בחקירותיו של הנאשם, משך קרוב לשמונה שעות בחקירה הראשונה וכארבע שעות בחקירה השנייה, מספקת מענה ברור וחד משמעי המבטל את טיעוני ההגנה לכך שהנאשם היה **"מטושטש, חלש, עייף, סחרחר"** וכן כי **"הסיטואציה... החלישה את כוח הרצון של הנאשם ואת יכולת עמידתו בפני לחציה של חקירה משטרתית, לרמה אפסית, דבר שנוצל היטב על ידי חוקר המשטרה לחלץ מהנאשם הודאה"** (סיכומי ההגנה). במהלך שעות חקירתו הרבות, הנאשם נראה נינוח, ברור, חיוני, חד, קוהרנטי, התבטא בשטף באופן אינטליגנטי וקולח, עמד על מתן הסברים לגבי המעשים המיוחסים לו ואף וידא כי דברים שונים אכן יתועדו בכתב על ידי החוקר. התיעוד המלא (ת/3, ת/6) אינו מותיר כל מקום לספק, כי הנאשם מסר את הודאותיו מרצונו הטוב והחופשי, מתוך מוטיבציה עצמית ופנימית לפרוק את עול העבירות שביצע, להתנצל ולהביע חרטה עמוקה בפני כל הנפגעים ממעשיו, זאת ללא הפעלת לחצים כלשהם מצד חוקריו. עולה באופן ברור, כי הנאשם זכה ליחס הוגן וראוי מצד חוקרי המשטרה, כפי שהתבטא אף בעצמו. אין טוב ממראה עיניים של התנהלות הנאשם במהלך חקירותיו.

6. טיעוני ההגנה ביחס לניצול מחלת הסוכרת ממנה סובל הנאשם, התמקדו באוכל שנמנע ממנו החל מבוקרו של יום חקירתו הראשון, וכן טיפול רפואי של מתן זריקות אינסולין אשר נמנע ממנו.

לגבי מתן אוכל, טען ב"כ הנאשם כי נמנעה ממנו ארוחת בוקר. עדות הנאשם בבית המשפט בסוגיה זו, היתה מגמתית, והוציאה אמירות שונות מהקשרן האמיתי. הנאשם טען בבית המשפט, כי כשעה לאחר תחילת החקירה ביקש לאכול בשל תחושת נפילת סוכר:

ש. למה התכוונת שאמרת לחוקר בעמ' 16 בתמליל בשורה 6- "אני חייב לאכול אני עם סכרת".
ת. הרגשתי כבר שיש לי נפילת סוכר. ביקשתי לאכול, להרים את הסוכר. גם קריז וגם הסכרת...
(עמ' 148, ש- 7-9 לפרוט').

עיון בתיעוד החקירה, מעלה כי דברי הנאשם שהוא חייב לאכול נאמרו בהקשר שונה, והנאשם כלל לא היה מעוניין לאכול באותו שלב. החוקר ענה לשאלת הנאשם לגבי השעה כי השעה היא 11:50, והוא זה שיזם את השאלה האם הנאשם מעוניין לאכול צהריים. רק במענה לכך, שיתף אותו הנאשם כי הוא חולה בסוכרת ולכן חייב לאכול. החוקר ביקש לדאוג לכך אך הנאשם הוא שלא היה מעוניין:

ש. עשרה לשתיים עשרה... רוצה לאכול צהריים?
ת. אני חייב לאכול, אני עם סוכרת.
ש. אתה רוצה שאני אלך להביא או...
ת. אני לא מעוניין לעצור את החקירה, מעוניין להמשיך"
(עמ' 16 ש-5-8).

התנהגות הנאשם מיד לאחר מכן, מצביעה אף היא כי הנאשם לא סבל ממצוקה כלשהי בשלב זה, בשל כל סיבה שהיא, ומכאן ביקש שלא לעצור את החקירה: הנאשם נצפה מחויך וצוחק עם החוקר לגבי זהותו של אדם בשם משה חיים, בסמוך מיד לאחר הצעת החוקר שיאכל, אשר נדחתה על ידי הנאשם (ת/3, 01:07:40 - 01:08:00, ת/5; עמ' 16 ש-35 - עמ' 17 ש-6).

באופן דומה, אף בהמשך עדותו בבית המשפט, בחר הנאשם לייחס לחוקריו מניעת אוכל ממנו, אף שהדברים אינם תואמים למציאות. כך התייחס הנאשם לאותה סיטואציה בה החוקר הציע לו לאכול, אך הוא זה שהבהיר שאינו מעוניין לעצור את החקירה:

ש. באותו הזמן שאתה אומר שאתה חייב לאכול מה קורה מבחינת האוכל?
ת. הוא אמר לי נגמור תיק שתיים או שאנחנו באמצע משהו ואחר כך הוא ידאג לי לאוכל"
(עמ' 148, ש- 10-11 לפרוט').

למעשה, החוקרים הם אלה שיזמו את הפסקת החקירה לשם ארוחת צהריים. תחילה, שוטר שנכנס לחדר והתעניין בהתקדמות החקירה, מסר לשוטר החוקר כי כשיגיעו לאירוע השלישי יצאו לאכול (ת/5, עמ' 22 ש-1). בשלב זה, הנאשם לא אמר דבר, לא טען כי הוא זקוק לאכול בשל נפילת סוכר, בשל מחלת הסוכרת או אף בשל רעב. אדרבה: הנאשם נראה בתיעוד נינוח לחלוטין, רגוע, פירט והרחיב בדברים כלליים לגבי יכולותיו לזהות מתחזים, התייחסותו לאנשים דתיים ועוד (ת/5, עמ' 22-23 והדקות הרלוונטיות בת/3). הנאשם אף אמר לחוקר "אולי יהיה לנו עוד זמן להתפלסף" (ת/5, עמ' 23 ש-14), אך החוקר הוא שהחזיר את הנאשם לתלם החקירה.

ב"כ הנאשם היפנה בסיכומיו, לשלב בחקירה בו החוקר ציין כי הנאשם נראה עייף, הנאשם התלונן מיד על ירידת סוכר

והוסיף כי הוא לא עייף הוא מותש! (ההדגשה במקור, בסיכומי ההגנה). עיין בתיעוד החקירה מעלה, כי גם דברים אלה הוצאו מהקשרם, ומציג תמונה שונה מזו הנטענת: החוקר, אשר גילה ערנות לגבי הנאשם במהלך כל החקירה, ציין בשלב מסוים, לאחר מונולוג ארוך של הנאשם לגבי אשתו, אשר היתה להבנתו הקורבן העיקרי של מעשיו, כי הוא נראה עייף (ת/3, 02:24:00; ת/5, עמ' 35 ש-13). בשלב זה הנאשם התמתח עם ידיו לצדדים, הניח לפתע את כף ידו על פרק היד האחרת, קם לעבר תיקו ואמר לחוקר כי הוא מוציא את השעון שלו. בשלב זה, הנאשם לא אמר דבר לגבי תחושה כלשהי של נפילת סוכר, עייפות או חולשה, אלא קם אל עבר התיק על מנת להוציא ממנו את שעונו. בנסיבות אלה, נראה הנאשם מוציא שעון מתיקו, מניח אותו על שולחן החוקר ומסביר דברים שונים לגביו. מיד לאחר מכן, נראה הנאשם אוכל דבר מה מקופסא קטנה אותה הוציא מהתיק, ואמר שהוא אוכל ריבה. הטענה כי הנאשם "מתלונן בפני החוקר שהוא מרגיש ירידת סוכר" (סיכומי ההגנה), אינה נכונה: הנאשם הבהיר לחוקר באותו שלב כי הגיע לחקירה לאחר שהכין את עצמו מבחינת טיפול רפואי, זאת ביחס לחקירות קודמות בהן החקירה היתה מתחילה ב"ריצה לבית חולים". כך, טען כי מלבד אינסולין שסבר כי שלחו אליהם, "כל הכדורים שאני צריך לקחתי, לקחתי איתי ריבה... אני מרגיש ירידת סוכר, ירידת סוכר או משהו... ש... שיהיה מוכן... ידעתי שאני בא... הכנתי את עצמי לבוא ערוך לנקות הכל, כמובן שאם זה דברים שהם... שהן שלי, ונכונים. אז לא באתי, לא באתי לעשות הצגות" (ת/5, עמ' 35 ש-32-37, והדקות הרלוונטיות בת/3). ברור מהקשר הדברים, כי הנאשם הסביר שהצטייד בדברים שונים על מנת שיהיו מוכנים לטפל בירידת סוכר ככל שתרחש, ולא התלונן בפני החוקר על ירידת סוכר באותו שלב.

אף המשך טיעון ב"כ הנאשם לגבי השפעת מחלת הסוכרת, כי הנאשם לא הסתפק בתיאור לפיו הוא עייף אלא טען שהוא מותש, אינו הולם את העולה מצפיה בתיעוד - מיד בהמשך לדבריו כי הגיע "לנקות הכל" ולהודות בדברים שאכן עשה, הבהיר הנאשם לחוקר כי אינו עייף פיזית או מהחקירה, אלא מאורח חייו העברייני:

"לא יודע אם אתה מבין קצת ערבית, אבל יש מילה שאתה בטוח מבין. תיזי, אתה יודע מה זה. אז יש בערבית מילה... שאומרת עייף תיזי, יעני... אני לא עייף, אבל התחת שלי עייף, אני... מותש"
(ת/5, עמ' 36 ש-1-4 והדקות הרלוונטיות בת/3).

ניתן בהחלט להתרשם מצפיה בתיעוד החקירה, כי מדובר בנאום חרטה כן ומרגש, הנאמר מיד לאחר גילוי אמפתיה יוצאת דופן למצבה של אשתו:

"יש לי אישה מדהימה, אמא מדהימה... שהייתה ראויה וראויה להרבה יותר בחיים. היא הקורבן העיקרי בין הקורבנות שלי"
(ת/5, עמ' 35 ש-9-12 והדקות הרלוונטיות בת/3).

הנאשם נראה בתיעוד מהורהר מהתובנות שלו לגבי אשתו, נושך את שפתיו, נשען לאחור ונאנח. בשלב זה, הוא מבהיר לחוקר כי אינו עייף אלא מותש. הקשר הדברים ברור, ואינו מבסס את טיעון ההגנה כי הנאשם חש עייפות פיזית או תשישות בשל ירידת סוכר.

בהמשך, החוקר הוא שיזם את הפסקת החקירה לשם ארוחת צהריים, כשעתיים וארבעים בלבד לאחר תחילת החקירה, בלא כל בקשה מצד הנאשם (ת/5, עמ' 39 ש-33; ת/3 02:41:00).

7. הטענה בדבר מניעת זריקות אינסולין לנאשם, כפי שנטען בסיכומי ההגנה, עלתה על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט:

"ש. והחוקר רותם בעצם מתעלם מכל שאתה אומר, שאתה צריך אינסולין, שאתה לא מרגיש טוב, רועד ועם בחילה?"

ת. כן
(עמ' 152 ש- 5-7 לפרוט').

מדובר בדברים נעדרי כל ביסוס ראייתי. הנאשם אכן אמר במהלך חקירתו, מיד לאחר ארוחת הצהריים, כי הוא נוהג להזריק אינסולין שלוש פעמים ביום (ת/5, עמ' 40 ש- 2-4), אך לא נאמר דבר על ידו לגבי צורך שלו או בקשה לקבלת זריקת אינסולין באותו שלב או בכל שלב אחר של החקירה. ניתן להתרשם מתיעוד החקירה (ת/3, 03:04:00), כי הנאשם לא גילה בשלב זה כל סימני מצוקה, עייפות, חוסר נוחות וכיוצא באלה. הנאשם נראה בתיעוד נינוח, מחייך ומצית סיגריה. באופן דומה, במהלך כל חקירתו הנאשם לא טען שאינו חש בטוב, סובל מבחילה או רועד.

בהמשך עדותו בבית המשפט, כשעומת הנאשם עם העובדה שלא אמר לחוקר שהוא מעוניין בטיפול רפואי, טען שאמר זאת ושלא היתה לו דרך לקבל באותו רגע אינסולין (עמ' 161 ש- 10-13 לפרוט'). גם לבקשה זו של הנאשם לקבלת טיפול רפואי, אשר לכאורה נדחתה על ידי החוקר, אין כל ביסוס. יתרה מכך: הנאשם בעצמו העיד כי בשלב מסוים הציע לו החוקר לעצור את החקירה ולקחת אותו למרפאה אך הנאשם בעצמו הוא שסירב לכך (עמ' 147 ש- 14-16 לפרוט').

הנאשם הוסיף בעדותו בבית המשפט, כי לא קיבל טיפול תרופתי או טיפול כלשהו אף בבית המעצר אבו-כביר, בו שהה בלילה שבין חקירתו הראשונה לשניה (עמ' 146 ש-21 - עמ' 147 ש-2, עמ' 150 ש- 6-8 לפרוט'). ב"כ הנאשם שב על טיעון זה בסיכומיו. בניגוד לטיעון זה, הנאשם נשמע פונה אל החוקר במהלך תיעוד חקירתו השניה, ומבקש "להשתין" בשל האינסולין שקיבל (ת/6 00:28:00, נשמע בברור אך הושמט מהתמליל ת/8). בהזדמנות זו, הנאשם אכן אמר לחוקר כי ישתה אופטלגין "על הדרך" בשל כאבים, כפי שטען ב"כ הנאשם, אך בשונה מטיעונו - הנאשם לא ציין בתחילת החקירה כי הוא עם כאב ראש נוראי ו"סוכר ברמות כאלה" (סיכומי ההגנה). דברים אלה הוצאו מהקשרם: הנאשם פירט בפני החוקר כי במקום להיות בחקירה "**מספיק שהייתי אומר להם שאני עם כאב ראש נורא וסוכר ברמות האלה, ישר מר"ש**" (ת/8, עמ' 3 ש- 30-32 והדקות הרלוונטיות בת/6). הנאשם נראה בתיעוד מאושש, עירני, נינוח, ללא כל עדות לקושי כלשהו. אף בשלב הסמוך שקדם לבקשת הנאשם להפסקה כדי להשתין ולשתות אופטלגין, הנאשם נראה נינוח ומחויך לחלוטין כאשר נשאל לגבי מבטא אמריקאי בו השתמש באחד המקרים.

דברי הנאשם בפני החוקר כי קיבל אינסולין, עולים בקנה אחד עם ההתרשמות ממצבו במהלך חקירותיו, וכן מוסיפים ומערערים את האמון שניתן לתת לדבריו בבית המשפט. ככל שהנאשם ביקש לבסס את טיעונו לגבי צורך אמיתי בקבלת זריקות אינסולין, היה עליו לבסס זאת בראיות. לשם כך, ב"כ הנאשם היפנה בסיכומיו לתעודות הרפואיות שהוגשו במהלך ההליך מטעם רופאי שב"ס, ומעידות, כך טען, על הצורך של הנאשם בארוחת בוקר ובזריקות אינסולין. עיון באותן תעודות המסכמות את מצבו הרפואי של הנאשם במסגרת שב"ס לאורך השנים (נספחים לבקשת ב"כ הנאשם מיום 28.4.2019), מעלה תמונה שונה: הסיכום הרפואי ציין צורך במזרק אינסולין רק החל מיום 13.12.2018. יש להזכיר, כי הודעות הנאשם נמסרו במועדים 19-20.09.2016. אמנם, הנאשם טען בעדותו בבית המשפט כי

נזקק לזריקות אינסולין במועד הרלוונטי (עמ' 146 ש-4 לפרוט'), אך לא הציג אישור משב"ס אותו ניתן היה להציג, ככל שהיה קיים, על כל המשמעות הראייתית הנובעת מכך. זאת ועוד: ד"ר קלוצקי, מנהל רפואי מר"ש בשב"ס, הבהיר במסמך מיום 1.5.2019, כי הנאשם מקבל זריקות אינסולין ארוכת טווח של 24 שעות בשעות הערב, ובמידה ואין מדובר ביום דיונים שלם - אין צורך בזריקות אינסולין במהלך יום הדיונים. מדובר בתאור מצבו הרפואי של הנאשם בשנת 2019 ולא בשנת 2016, אך תאור זה יכול להסביר את ההתרשמות ממצבו הטוב של הנאשם במהלך חקירותיו, לאחר שקיבל זריקות אינסולין בין חקירה לחקירה, כדבריו בפני החוקר. בנוסף, לא ניתן להתעלם מדברי הרופא לגבי חוסר התאמה בין תלונות הנאשם לבין בדיקות הדמיה ובדיקות עזר שנערכו לו, לרבות בדיקות רופאים מומחים שהתרשמו מחוסר התאמה בין תלונותיו לבין התמונה הקלינית בבדיקה גופנית מקיפה. כל אלה, אך מחזקים את התרשמותי מפער בלתי ניתן לגישור בין טיעוני ההגנה לגבי מצבו של הנאשם בעת חקירותיו, לבין הנצפה והנשמע בתיעוד חקירות אלה.

8. ביחס לטענת הנאשם כי היה בקריז של חסך סם, היפנה בא כוחו בסיכומיו למספר מקומות בהם הדברים נאמרו על ידי הנאשם בפני החוקר. אכן, הנאשם ציין שלוש פעמים מיזמתו, במהלך שתי חקירותיו, כי הוא נמצא בקריז (ת/5, עמ' 9 ש-14; ת/8, עמ' 46 ש-22; ת/5, עמ' 66 ש-38-35). יחד עם זאת, יש להפנות להקשר בו נאמרו דברים שצוטטו על ידי ב"כ הנאשם ממקומות נוספים בחקירה, במנותק מהקשרם, באופן בו ניתן להבין מהציטוט כי החוקר בעצמו התרשם שהנאשם נתון תחת השפעת סמים:

ב"כ הנאשם היפנה למקום בו החוקר שאל את הנאשם האם הוא "על סמים" והנאשם השיב שעוד לא התפקח ממש אלא נמצא בתחילת הדרך (ת/5, עמ' 21 ש-32-30). עיון בהקשר בו נשאלה שאלת החוקר, מעלה כי אין מדובר ביוזמה של החוקר לאור התרשמות כזו או אחרת מהנאשם, אלא בתגובה לדברי הנאשם כי הוא עדיין לא התפקח (ת/5, עמ' 21 ש-29); בחינת ציטוט שאלת החוקר בחקירתו השניה של הנאשם, מדוע הנאשם לחוץ, ומענה הנאשם כי הוא רוצה "לחזור למקום שלו", אינה מתבססת על התרשמות כלשהי כי הנאשם לחוץ בשל קריז או בשל מצב בריאותי אחר. מדובר בציטוט הלקוח מסופה של שיחה בין השניים, במהלכה ביקש הנאשם להודיע לאשתו שהכל בסדר על מנת שתזמין ביקור אם הוא יחזור לכלא באותו יום, תגובת החוקר כי אינו יודע, התעקשות הנאשם כי החוקר יברר זאת עם רוני הקצין, ולבסוף שאלת החוקר מדוע הנאשם לחוץ (ת/8, עמ' 42; ת/6, 03:14:30-03:17:00).

חשוב להשוות את הנצפה בתיעוד חקירות הנאשם, להסברו מהו "קריז" והשפעותיו. הנאשם פירט בבית המשפט את מצבו ההתמכרותי וסממני הקריז, בעת חקירותיו:

**"ש. מה היה המצב שלך מבחינת ההתמכרות ביום הזה?
ת. אני הייתי עוד אפרוח, הייתי בקריז.
ש. כולם באולם מבינים מה זה קריז, אבל בכל זאת תסביר מה זה איך זה מרגיש?
ת. כאבי תופת בכל הגוף, בחילות, מצב רוח דאון, בלי מצב רוח, כל מיני מחשבות מהקריז, אני רוצה למות, רוצה לעבור את הקריז"
(עמ' 144 ש-9-13 לפרוט').**

כך, בהמשך הוסיף ופירט:

עמוד 7

- ש. אמרת עכשיו שהיו לך כאבי תופת, בחילות, היית בדאון והיו לך מחשבות אובדניות?**
- ת. ניסיתי להסביר מה עובר על בן אדם שהוא במצב של קריז. אני מבקש מבורא עולם למות באותו רגע. אני לא פסיכולוג**
(עמ' 151 ש- 11-13 לפרוט').

הנאשם אף ביקש להדגים מתוך תיעוד חקירתו, את תגובותיו המצביעות על היותו נתון בקריז:

- ש. מפנה לדקה 46:24. השוטר שם שואל אותך אם אתה רוצה לספר על שיטת הביצוע ואתה מספר (עמ' 12 לתמליל).**
- ת. את שמה לב מה אני עושה עם היד? אני מגרד את הראש ואת הגוף, זה הקריז, אני חופר בעור.**
- ש. ככה אתה חופר בעור מרוב הקריז?**
- ת. כן.**
- ש. באלימות? בחוזקה?**
- ת. ככה זה בקריז, תנסי".**
(עמ' 154 ש- 1-8 לפרוט').

ב"כ הנאשם התקשתה לקבל את טיעונו של הנאשם, כאשר בתיעוד הוא נצפה מעשן סיגריה בנינוחות, אך הנאשם עמד על שלו:

- ש. תאשר לי שאתה מעשן סיגריה בנינוחות.**
- ת. אני מעשן סיגריה.**
- ש. ככה נראה אדם בקריז?**
- ת. ככה אני נראה בקריז"**
(עמ' 154 ש- 9-12 לפרוט').

אכן, קשה להלום את דברי הנאשם עם הנצפה בתיעוד. הנאשם טען כי ניתן להבחין בו "מגרד את הראש ואת הגוף...חופר בעור". ניתן בהחלט להבין את שאלת ב"כ המאשימה, האם כך הנאשם חופר בעור "מרוב קריז". עיון בתיעוד אליו היפנה הנאשם, מעלה כי הנאשם נראה מניח את ידו למשך של כשתי שניות על כתף שמאל, מעביר את היד לראשו, מגרד קלות את פדחתו למשך שתי שניות, ומלטף את קודקודו למשך מספר שניות נוספות (ת/3, 00:47:01). אין מדובר ב"חפירה" בעור ואף לא ב"גירוד", אלא בפעולה טבעית שלא נראה בה כל חריג. דברים אלה מקבלים משנה תוקף בהתחשב באופן דיבורו של הנאשם בשלב זה, כמו לאורך כל שעות חקירתו: הנאשם נצפה ונשמע נינוח לחלוטין, רגוע, מדוד ושקול, נשען לאחור על כסאו, מחייך לא פעם ומאריך בדברים. בוודאי שאין כל אינדיקציה לתאורו של הנאשם לגבי מצב של קריז, לפיו סבל מכאבי תופת בכל גופו, בחילות, דאון ורצון למות.

שילוב דברי הנאשם כי היה בקריז, עם ההתרשמות ממנו מתיעוד מהלך שעות חקירתו הרבות, כה צורם עד שגם לא נעלם מעיני החוקרים: במהלך חקירתו השניה, נכנס אל החדר שוטר נוסף, בפניו טען הנאשם כי הוא מכור

לסמים. תגובתו הספונטנית של השוטר, משקפת התרשמות הגיונית ומסתברת מתייעוד הנאשם בחקירתו: "מה אתה מבלבל את המוח... אני אומר לך שאתה לא מעשן, שאתה לא מכור לסמים" (ת/8, עמ' 50 ש-7-11). במשך דקות ארוכות התפתח דוח שיח בין הנאשם לשוטר, אשר סיפר לנאשם כי עבד עם מכורים לסמים קשים בירושלים והנאשם אינו נראה ואינו מתנהג כמכור לסמים. בהקשר זה, אמר לו הנאשם כי עבר ימים קשים בצלמון וקריז בחדר (ת/8, עמ' 52 ש-14). בחירת ב"כ הנאשם לצטט שורה זו כעומדת בפני עצמה בסיכומיו, מנתקת את דברי הנאשם מהקשרם. כך, לאחר שהשוטר שב והטיח בנאשם כי אינו מכור לסמים, ענה הנאשם כי השתמש בסמים באופן יומיומי "עד לפני עשרה ימים" (ת/6, 03:58:23). דו שיח זה, בו השוטר הפגין חוסר אמון בולט בטענת הנאשם כי הוא מכור לסמים (ת/8, עמ' 53-50), מסכם היטב את חוסר האמון בטענה זו לנוכח הנצפה בתייעוד החקירות.

נקודה נוספת הראויה להתייחסות, היא החשש הקיים מפני הודאה של מכור לסמים הנמצא בחסך מסם. חשוד הנמצא במצב שכזה, בקריז, עלול לעשות הכל, לרבות להודות ולפגוע בעצמו בדרך זו, זאת על מנת לקבל מנת סם. אף לגרסת הנאשם בעצמו, מצבו היה הפוך: לטענתו, הוא הודה על מנת שלא לצרוך סמים.

9. ככל שהנאשם אכן סבל באופן כה משמעותי בעת חקירותיו מקריז ומצניחת רמת הסוכר, אין ספק כי היה מעלה זאת מיד, והדברים היו מוצאים אף ביטוי פיזי חיצוני בולט וניכר. כך יש לצפות מתגובות טבעיות של כל אדם הנמצא במצבים שכאלה, תגובות שבוודאי היו מוצאות ביטוי אצל הנאשם, לאור היכרותי והתרשמותי הבלתי אמצעית ממנו במהלך הדיונים: פעמים רבות, הנאשם פתח את הדיון, עם כניסתו לאולם, בכך שהוא חש ברע, אינו מסוגל להישאר דקה נוספת בדיון וביקש לשוב באופן מיידי לכלא. הנאשם ליווה את דבריו בבית המשפט בתנועות גוף ברורות של התכווצויות, עוויתות פנים, הבעת כאב, אנחות, הרכנת ראש ועוד. הנאשם אף התלונן מספר פעמים על חולשה בשל ירידת רמת הסוכר וחוסר קבלת ארוחת בוקר, באופן שחייב בחינה למול חובש שב"ס במתחם בית המשפט, החלטות המופנות אל רופא שב"ס ואף את שחרורו מהמשך דיונים והשבתו המהירה אל הכלא (ראו לדוגמא עמ' 41-40, עמ' 59-60 לפרוט'). מדובר בהתנהלות שונה באופן קיצוני מזו המשתקפת מהנאשם לאורך שעות החקירה הרבות (ת/3, ת/6). כאמור, הנאשם נצפה ונשמע רגוע, נינוח, החלטי ונחוש לפרוק מעליו עול של עבירות שביצע, בדרך של הודאה. הנאשם נראה מעשן סיגריות רבות במהלך חקירותיו, שותה קפה, נשען ומתרווח לאחור בכיסאו, מחייך לא פעם, ומאריך בדברים גם שאינם קשורים לעבירות המיוחסות לו. הדבר אינו מתיישב עם הטענה שהנאשם סבל ממצב רפואי כפי שנטען, בעיות סוכרת וקריז, בוודאי כאשר החקירות התמשכו משך כשמונה שעות וכארבע שעות, במהלכן התנהג כאמור, וכן לא ביקש להיבדק על ידי גורם רפואי או להפסיק את חקירתו, בקשות שעלו על ידי הנאשם מיד בפתח דיוניו בבית המשפט.

בבחינת למעלה מהדרוש בנסיבות אלה, אציין כי אף אם היה עולה בידי הנאשם להוכיח כי היה נתון בקריז, הדבר לא היה מוביל בהכרח לפסילת ההודעות:

"נקודת המוצא העקרונית היא, כי הודאה של נאשם, הנתון להשפעת סמים מסוכנים אם בעת שהוא נוטל את הסמים, ואם בעת של חסך סמים - קבילה היא, והשאלה שדורשת הכרעה היא, מה משקל יש ליחס לה לאור מצבו הנפשי והגופני של הנאשם"

(ע"פ 516/79 ברוך בר-זיו נ' מדינת ישראל, פסקה 15, פ"ד לח(2) 576 (1981). ראו עמוד 9

עוד לענין זה, ע"פ 1094/07 יצחק דדון נ' מדינת ישראל, פסקה כ'(2) (3.07.2008);
ע"פ 5614/92 מדינת ישראל נ' מסיקה, פסקה 10, פ"ד מט(2) 669 (1995).

בנוסף לאמור לעיל, טיעון ההגנה כי הנאשם חפץ לסיים מהר ככל הניתן את החקירה, בשל מצבו, ולשוב לטיפול לו זכה בכלא צלמון (עמ' 145 ש-15-19 לפרוט' וכן סיכומי ההגנה), אינו מתיישב עם אופי דברי הנאשם במהלך חקירות אלה. בניגוד לטיעון זה ולדבריו בבית המשפט, כי זירז את החקירה ככל האפשר על מנת לסיימה (עמ' 151 ש-23 - עמ' 152 ש-2 לפרוט'), הנאשם האריך בדברים, חזר פעמים רבות על הרקע לפיו ביקש להודות לגורמים שונים, הביע חרטה עמוקה בפני גורמים אחרים, שיתף ברקע המשפחתי שלו, סיפר על התהליך שעובר בכלא צלמון, ועוד. יש להדגיש, כי הנאשם יזם דברים אלה ואף עמד על כך שכל דבריו ירשמו, במיוחד הדברים שאינם קשורים לעבירות שיוחסו לו, תוך שהאט את קצב דיבורו על מנת לאפשר לחוקר להספיק להקליד את דבריו. אף משפת הגוף של הנאשם לא ניתן ללמוד על כל בהילות אלא על נינוחות ותחושת הקלה במהלך שיתוף החוקר בעבירות שביצע. בוודאי שאין מדובר בחשוד המבקש לסיים את חקירתו מהר ככל הניתן.

10. ב"כ הנאשם טען כנגד התנהלות החוקרים, אשר ניצלו את המצוקה בה היה שרוי הנאשם, מנעו ממנו בכוונת מכוון טיפול רפואי והתעלמו מהיותו נתון בקריז. טיעונים אלה נסתרים לנוכח אופן ניהול החקירה: החוקר איפשר לנאשם לעשן רבות במהלך חקירתו; הנאשם שתה קפה; הוצע לו אוכל; החקירה הופסקה לשם ארוחה; החוקר איפשר לנאשם לאכול ריבה שהביא איתו; החוקר הציע לנאשם מסטיק במהלך החקירה; החוקר איפשר לנאשם להתקשר אל אשתו פעמיים במהלך החקירה; החוקר כיבה את המזגן כשהנאשם התלונן על קור; החקירה התנהלה על מי מנוחות, בלא שנשאלה כל שאלה באופן תוקפני או ננקטו הליכים כלשהם המקובלים במהלך חקירה ועלולים לפגוע המידה מסויימת בנחקר או בכבודו. הנאשם אף הודה בעצמו לחוקרים על היחס שקיבל, במהלך חקירתו (ת/5, עמ' 66 ש-29-31) ובסופה (ת/8, עמ' 60 ש-38-39). אופן ניהול החקירה, מהווה נדבך הנוסף למסקנות לגבי מצבו הרפואי והבריאותי של הנאשם במהלכה.

11. הנאשם טען בבית המשפט כי אופן חקירתו תוך ניצול מצוקתו ממחלת הסוכרת והקריז בו היה נתון, הביאו אותו להודות בכל מה שנשאל לגביו, למעט בעבירות שמעולם לא ביצע, דוגמת אונס או רצח:

**"ש. אז אתה אומר שהודית בכל מה שהוא אמר לך?
ת. הודיתי בכל מה שהוא אמר וגם אם הוא היה מביא עוד 200 תיקים
והיה זמן לסיים אותם אז הייתי מודה בהם.
ש. בעצם כל אירוע שהוא שאל אותך אישרת?
ת. הדבר היחיד שלא הייתי מודה בו זה אולי עבירות שלא עשיתי
בחיים. עבירות מסוג מסוים, חס וחלילה רצח או אונס דברים כאלה.
כל דבר של גניבות הייתי מודה רוצה ללכת, לא ראיתי בכלל את..."
(עמ' 152 ש-10-16 לפרוט').**

טיעון זה, אשר נועד לבסס את השימוש החקירתי הפסול במצבו של הנאשם, אינו מתיישב עם עדותו במהלך החקירה, ולפיכך מוסיף וסותר את טענתו הבסיסית. יודגש, כי בשלב זה של הדיון הדבר אינו מתייחס לבחינת אמיתות תוכן

ההודאות, אלא נועד לסתור את הטענה כי הנאשם היה במצוקה אשר נוצלה על ידי החוקר, ומכאן שההתייחסות תהיה תמציתית בלבד: אפנה לטבלה שצירפה ב"כ המאשימה לסיכומיה, בה סיכום של פרטים מוכמנים עליהם העיד הנאשם בחקירתו. עוד אפנה, לכך שהנאשם אשר הודה כי הונה אנשים רבים במרמה, נשאל לגבי מקרים בהם עשה שימוש בכרטיסי אשראי גנובים, ועמד על כך שמעולם לא עשה כן (ת/8, עמ' 46 ש- 23-24). הנאשם העיד בסוף חקירתו, כי הודה רק בדברים שביצע ונמנע מלהודות בדברים שלא ביצע (ת/8, עמ' 56 ש- 35 - עמ' 57 ש- 2).

בנוסף, הנאשם טען כי הודאתו בחקירות שבדיון זה, אינן מאפיינות את חקירותיו הקודמות:

- ש." יכול להיות שתטען התובעת שאין שום קשר, היא תגיד שהביאו אותך לחקירה ואתה תמיד מודה.**
- ת." שאני תמיד מודה? אני לא תמיד מודה ואפשר להסתכל בתיקים הקודמים שלי שעשיתי הכל כדי לא להודות בתיקים וניהלתי תיקים, זה מה שאני יכול להגיד לה. אם לא היה את העניין הזה של מג"ש אז הוא היה יכול לדבר שעות ואני לא הייתי מגיב לו.**
- ש." מה זה גורם לך לעשות באותו רגע בחדר החקירות?**
- ת." גורם לי להודות בכל מה שמדברים" (עמ' 145 ש- 10-16 לפרוט').**

בשונה מטיעון זה, עיון בהודעת הנאשם מיום 23.02.2016, למעלה מחצי שנה בטרם החל בפרוייקט הגמילה במסגרת מג"ש ובטרם נחקר בחקירות הנדונות בהחלטה זו, מעלה התנהלות דומה: הנאשם הודה באופן מפורט בעבירת המירמה שיוחסה לו, הדומה במאפייניה לכל העבירות בהן הודה בהודעות המאוחרות, ואף כפר בכך שביצע את העבירה תוך הפרת מעצר בית (ת/1).

12. הנאשם ביקש מחוקריו וכן מבית המשפט, בעת הארכת מעצרו, כי לא ישהה במחיצת עצורים הצורכים סמים (עמ' 149 ש- 20-23 לפרוט'). הנאשם הוסיף, כי ביקש להודות כמה שיותר מהר על מנת לסיים את החקירה ולשוב לפרוייקט מג"ש בכלא צלמון (עמ' 145 ש- 9-3, עמ' 147 לפרוט'). למעשה, מדובר ברצונו של הנאשם שלא להיחשף למשתמשים בסמים, ולא בהבטחה כלשהי שניתנה לו כי ככל שיודה יוכל לשוב לכלא או לאגף מסויים. אף במצב קיצוני מכך, בו ניתנה הבטחה בקשר למקום מעצר, נקבע כי מדובר בענין שולי יחסית שאין בו להשפיע על קבילות הודאה:

"מקובלים עלי דבריו של בית המשפט המחוזי בענין ההבטחה בקשר למקום מעצר, לפיהם "עסקינן, בהבטחה בענין שולי יחסית, שאין בה כדי לשנות מהותית את מצבו של הנאשם - ועל כן, לא ניתן להגדירה כבעלת עוצמת פיתוי והשאה ברמה כזו שהיה בכוחה לשבש את יכולת הבחירה שלו ולבטל כליל את רצונו החופשי" (ע' 46 ש' 14-17 להחלטת הזוטא), וגם אין מקום לראותה כאמצעי חקירה הפוגע בזכות הליך הוגן באופן שיש בו כדי להצדיק פסילת הודאה לפי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית"

(ע"פ 10477/09 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל, פס' 45 (10.4.13)).

13. ככל שבחינה עובדתית מעלה כי בוצע שימוש באמצעי פסול זה או אחר, יש לבחון את נפקותו של אותו אמצעי על ההודאה שהושגה (ע"פ 9808/06 סנקר נ' מדינת ישראל פס' 12 (29.7.10)). למעשה, די בכך שלאור בחינת טענות ההגנה עד כה, לא נמצא כל שימוש באמצעי פסול, על מנת לדחות טענות אלה. בבחינת למעלה מהצורך, ולכן בתמצית בלבד, אתיחס לטענה לפיה מצבו הבריאותי וההתמכרותי של הנאשם הם שהביאו אותו להודות בעבירות, בבחינת ניצול המשטרה מצב זה לשם קבלת הודאה.

הנאשם פירט והסביר בעת חקירותיו במשטרה באריכות, פעמים רבות, את מניעיו במתן ההודאות. אותה הנמקה, עליה חזר שוב ושוב, מנתקת כל קשר בין טענה לשימוש באמצעי פסול לבין נפקות אותו אמצעי ביחס להשגת ההודאות. הנאשם טען, החל מתחילת החקירה הראשונה, כי בעקבות הליך טיפולי בו החל, של גמילה מסמים, הימורים ודפוסים בעייתיים, הוא החליט להודות בכל עבירה שביצע, על מנת לשים הכל מאחוריו ולפתוח בדרך חדשה תוך התחשבות במשפחתו, אשתו, בנותיו ונכדו:

"אני אסיר תודה באלוהים, באלוקים על שנתן לי את התבונה ולהודות בעבירות שביצעתי. אני נמצא בתכנית מג"ש בבית סוהר צלמון, תכנית גמילה מסמים, הימורים וזה, התנהגות דפוסי עבר, והתחלתי דרך חדשה בפעם הראשונה בחיי, אני קיבלתי על עצמי תהליך של גמילה מסמים... כמו כן גמילה ממרמה, דפוסי עבר, דפוסי התנהגות, אלימות ורוח אלוהים אוהב, ורוח אלוהים אוהב... כמו שנחקרתי על התיקים בנינם אני שפוט, העבירות האלה שאני עומד להודות בהם ידעתי אותם אך לא הייתה בי את הכנות, לבוא ולומר שישנם עוד עבירות שביצעתי... אני מתכוון להודות בכל עבירה שביצעתי, שהוטחה בפני ואם ישמם עבירות שלא ידועות גם אבוא ואספר... כדי לבוא ולהחליף דף חדש בחיים, ולשמש... לא ממש כמו האבא ששימשתי לילדי, כבעל ואשתי, לא כמו הבעל אשר הייתי..."
(ת/5, עמ' 3 ש-1-29).

כך הגיב הנאשם בפתח תשובתו לשאלת החוקר, אשר ביקש ממנו לפרט את שיטת העבודה שלו:

"לכתוב פירוט, תודה לאלוהים שאני אסתדר... לפתוח דף חדש בחיים, לחלוטין שבו אני נמצא, אני רוצה לספר מה היה השיטה שבה פעלתי כדי להונות אנשים ולקחת רכוש לא לי, ללא תשלום..."
(ת/5, עמ' 12 ש-8-12).

הנאשם שב לאורך חקירתו על מניע זה, של רצון לפתוח בדף חדש, כהנמקה להודאתו בעבירות שביצע:

"אני באתי להודות מבלי לנסות לבזבז זמן יקר, לא של משטרת ישראל, ולא של בתי משפט, ולא של הפרקליטות, אלא לסיים לנקות תרתי משמע, את השולחן ובכל זאת כדי לחזור לשיגרה שבה אני חי... בפעם הראשונה בחיי, אני מרגיש פתח לתקווה, למעשה להיות מה שלא הייתי אף פעם בחיי הבוגרים, אזרח מן המניין"
(ת/5, עמ' 33 ש-33 - עמ' 34 ש-1).

ובהמשך החקירה, הסביר את משמעות הודאתו בכל מקרה ומקרה, כמורידה ממנו משקל רב:

"פעם ראשונה בחיי שאני מרגיש שאני רוצה לעשות שום מניפולציה כדי לעכב

**חקירה או להתחכם, כל חקירה, כל שאלה שאני נשאל מורידה ממני משקל
עצום..."**
(ת/5, עמ' 34 ש-19-22).

כאמור, קו זה של הנאשם שזור לאורך שתי ההודעות הממושכות בהן הודה, כשהנאשם שב על אותו מניע של רצון לפתוח דף חדש (למשל בת/5 עמ' 36 ש-8-16, עמ' 66 ש-18-32, עמ' 84 ש-14-16, ובת/8 עמ' 36 ש-30-38, עמ' 59 ש-1-5).

סוף דבר

לנוכח כל האמור לעיל, עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם מסר את הודאותיו מרצונו הטוב והחופשי, וכן לא עלה בידי הנאשם להוכיח שימוש באמצעי פסול כלשהו שפגע בזכותו להליך הוגן.

לפיכך, טענת הזוטא נדחית.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ז' שבט תש"פ, 02 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.